

Opinia Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego w sprawie wniosku dotyczącego decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady dotyczącej ustanowienia i funkcjonowania rezerwy zapewniającej stabilność rynku dla unijnego systemu handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych i zmieniającej dyrektywę 2003/87/WE

COM(2014) 20 final – 2014/0011 (COD)

(2014/C 424/07)

Sprawozdawca: **Antonello PEZZINI**

Parlament Europejski, w dniu 6 lutego 2014 r., Rada, w dniu 13 lutego 2014 r., oraz Komisja w dniu 22 stycznia 2014 r., postanowiły, zgodnie z art. 192 i art. 304 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, zasięgnąć opinii Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego w sprawie

wniosku dotyczącego decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady dotyczącej ustanowienia i funkcjonowania rezerwy zapewniającej stabilność rynku dla unijnego systemu handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych i zmieniającej dyrektywę 2003/87/WE

COM(2014) 20 final.

Sekcja Rolnictwa, Rozwoju Wsi i Środowiska Naturalnego, której powierzono przygotowanie prac Komitetu w tej sprawie, przyjęła swoją opinię 22 maja 2014 r.

Na 499. sesji plenarnej w dniach 4–5 czerwca 2014 r. (posiedzenie z 4 czerwca) Europejski Komitet Ekonomiczno-Społeczny stosunkiem głosów 167 do 2 – 10 osób wstrzymało się od głosu – przyjął następującą opinię:

1. Wnioski i zalecenia

1.1 Komitet uważa, że unijny system handlu uprawnieniami do emisji (EU ETS) jest kluczowym instrumentem polityki klimatyczno-energetycznej UE, służącym zmniejszeniu emisji przemysłowych UE. Dlatego też wnosi o jego prawdziwe zreformowanie, by osiągnąć cele klimatyczne UE na 2020 r. i 2030 r., a także ochronić konkurencyjność przemysłu i uniknąć ucieczki inwestycji.

1.2 EKES popiera propozycję ustanowienia rezerwy zapewniającej stabilność rynku ETS na początku następnego okresu rozliczeniowego ETS w 2021 r., gdyż jest to jeden ze sposobów ewentualnego zaradzenia zmienności cen ETS po 2020 r.

1.3 Komitet podkreśla, że dnia 21 marca 2014 r. Rada Europejska zaapelowała zwłaszcza o środki pełnej rekompensaty kosztów bezpośrednich i pośrednich polityki przeciwdziałania zmianie klimatu w UE dla sektorów narażonych na globalną konkurencję aż do czasu ustanowienia w kompleksowej umowie międzynarodowej w sprawie klimatu równych warunków dla przemysłu europejskiego na szczęblu światowym.

1.4 EKES apeluje o:

- uprzednio określone mechanizmy umożliwiające automatyczne dostosowanie, odporne na poważne wstrząsy, bez marginesu swobody lub ingerencji uznaniowej;
- przejrzystość, przewidywalność i prostotę systemu;
- niskie koszty przejściowe;

- przewidywalne perspektywy inwestycyjne;
- stabilne cele w perspektywie długoterminowej;
- wykorzystanie przychodów z aukcji do wspierania przedsiębiorstw w procesie przejścia do gospodarki niskoemisyjnej oraz rozwoju i zastosowania czystych technologii;
- odpowiednie środki innowacyjnego wsparcia dla energochłonnych sektorów wytwórczych;
- bardziej jednoznacznie określoną strategię polityczną na szczeblu europejskim i światowym.

1.5 Zdaniem Komitetu system handlu uprawnieniami do emisji nakłada się na inne europejskie i krajowe strategie polityczne w dziedzinie środowiska, klimatu, energii i rozwoju przemysłowego, które powinny zostać ściślej ze sobą skoordynowane w celu uzyskania pozytywnych efektów. EKES wnosi, by modyfikację tego systemu traktowano zatem w sposób bardziej zintegrowany z innymi przepisami odnoszącymi się do emisji gazów cieplarnianych i kosztów energii do celów przemysłowych.

1.6 EKES przypomina, że system ETS powinien zostać rozwinięty nie tylko jako narzędzie optymalizacji kosztów i promowania efektywności energetycznej we wszystkich sektorach, lecz również podnoszenia świadomości opinii publicznej, by:

- postawić na pierwszym miejscu towary i usługi zgodne z zasadami gospodarki niskoemisyjnej;
- wesprzeć inwestycje w infrastrukturę;
- rozpropagować szkolenia i budowanie potencjału w głównych sektorach w celu odrodzenia się wartości gospodarczej sektora wytwórczego w Europie.

1.7 Komitet podkreśla, że przemysł zawsze uczestniczył w stałym procesie innowacji w celu zmniejszenia zużycia energii i zwiększenia efektywności energetycznej. Oczywiście jest jednak, że zakłócenia rynku ETS, wraz z nadmiernym spadkiem ceny dwutlenku węgla, mogą utrudnić rozwój zrównoważonych innowacji naukowo-technologicznych.

1.8 Zdaniem EKES-u celem systemu EU ETS od lat 2020–2030 powinno być nie tylko ułatwienie ograniczenia, w sposób ekonomicznie wydajny, emisji dwutlenku węgla z instalacji i sektorów objętych systemem, zarówno poprzez inwestowanie w technologie niskoemisyjne, jak też zastosowanie energii ze źródeł odnawialnych i działanie na rzecz efektywności energetycznej, lecz również ułatwienie dostępu do międzynarodowego systemu kompensacji. Dzięki temu zmniejszono by emisje na światowym rynku dwutlenku węgla, między innymi z myślą o zawarciu kompleksowej umowy w sprawie klimatu w 2015 r., a także zgodnie z celami zrównoważonego rozwoju wytyczonymi w programie na okres po 2015 r., które dotyczą zintegrowanego podejścia do rozwoju, równości, praw człowieka i pełnego zrównoważenia środowiskowego.

1.9 Komitet uważa, że trzeba ściśle powiązać przegląd systemu ETS proponowany od 2021 r., jako integralną część nowych ram polityki klimatycznej i energetycznej na 2030 r., z zastosowaniem programu „Horyzont 2020” oraz koordynacją programów krajowych, by przyspieszyć rozwój zrównoważonych innowacji technologicznych i utrzymać konkurencyjność przemysłu w Europie, zachęcając do nowych i ulepszonych instalacji przemysłowych.

1.10 EKES jest przekonany, że konieczne jest zwiększenie stabilności i elastyczności rynku emisji, a także jego otwartości na wszystkich dużych partnerów na szczeblu światowym. Dlatego też zwraca się do Komisji, Parlamentu Europejskiego i Rady o wytyczenie szczegółowych i skoordynowanych ram działania, by osiągnąć cel, którym jest stworzenie konkurencyjnego i zrównoważonego systemu przemysłu wytwórczego.

1.11 EKES podkreśla, że polityka obniżania emisyjności może zwiększyć zatrudnienie i wywrzeć pozytywny wpływ na zmniejszenie emisji oraz jakość powietrza. Wnosi, by czynniki te podkreślono podczas negocjacji międzynarodowych.

2. Wprowadzenie

2.1 System handlu uprawnieniami do emisji Unii Europejskiej (EU ETS) powinien być kluczowym i skutecznym instrumentem zmniejszenia emisji związanych z energią w UE. By system ten był efektywny pod względem kosztów, musi opierać się na zasadach rynkowych, być w stanie pobudzić wzrost ceny dwutlenku węgla, lecz również wpływać pozytywnie na inwestycje w niskoemisyjne technologie, rozwój produkcji energii ze źródeł odnawialnych i wzrost efektywności energetycznej. Celem jest stworzenie konkurencyjnej gospodarki wytwórczej, która byłaby zgodna z celami zrównoważonego rozwoju przyjętymi przez wszystkich głównych partnerów na szczeblu światowym.

2.2 ETS przewiduje obecnie, że przedsiębiorstwom podlegającym obowiązkowi obniżenia emisji przyznawane są jednostki odpowiadające tonom CO₂, które przedsiębiorstwa te mogą emitować, przy czym ich ilość będzie z roku na rok maleć (o -1,74 %). Od 2021 r. wskaźnik ten powinien wynosić 2,2 %.

2.3 W ramach unijnego systemu handlu uprawnieniami do emisji (EU ETS), od czasu jego ustanowienia, ustala się na szczeblu UE cenę referencyjną dwutlenku węgla, która codziennie wpływa na decyzje operacyjne i strategiczne dotyczące inwestycji podejmowanych w celu ograniczenia emisji ze wszystkich sektorów gospodarki europejskiej, które są odpowiedzialne za mniej więcej połowę emisji gazów cieplarnianych w UE.

2.4 Jednakże w następstwie poważnego kryzysu gospodarczego oraz spowolnienia aktywności gospodarczej system doprowadził do strukturalnej nierównowagi popytu i podaży przydziałów emisji w ramach ETS, co przyniosło nadwyżkę przydziałów w wysokości 2 miliardów. Nierównowaga ta może się utrzymać przez ponad 10 lat.

2.5 Nadwyżka rynkowa doprowadziła do gwałtownego spadku cen w EU ETS z ok. 30 EUR/t CO₂ do 13,09 EUR/t w 2010 r. i 11,45 EUR/t w 2011 r., zaś w 2012 r. średnia cena tony CO₂ na świecie wynosiła ok. 5,82 EUR/t.

2.6 W wielu krajach europejskich podjęto różnorakie inicjatywy, takie jak białe i zielone certyfikaty we Włoszech, w celu zmniejszenia emisji dwutlenku węgla dzięki oszczędności i efektywności (białe certyfikaty) lub zastąpieniu węglowodorów jako energii pierwotnej źródłami energii odnawialnej (zielone certyfikaty) ⁽¹⁾.

2.7 Przemysł zawsze uczestniczył w stałym procesie innowacji, by zmniejszyć zużycie energii i zwiększyć efektywność energetyczną. Jednak jest oczywiste, że nadmierne ograniczenie ceny dwutlenku węgla utrudniłoby rozwój zrównoważonych innowacji naukowo-technologicznych.

2.8 Zgodnie z obecnymi przepisami, opartymi na systemie ETS, podaż przydziałów emisji sprzedawanych na aukcji jest określona na wiele lat bez możliwości dostosowania jej do poważnych zmian zachodzących po stronie popytu. Prowadzi to do trwałej nierównowagi mającej niekorzystny wpływ na innowacje i inwestycje w nowe, niskoemisyjne technologie.

2.9 W grudniu 2013 r. Parlament Europejski i Rada omówiły zmiany, jakie należy wprowadzić do mechanizmu ETS i postanowiły upoważnić Komisję do jednorazowego przełożenia sprzedaży uprawnień do emisji w ilości nie większej niż 900 milionów, ustalając nowy termin na rok 2020, zamiast na trzyletni okres 2014–2016. Mogłoby to nastąpić w wyjątkowych okolicznościach oraz w celu zapewnienia właściwego funkcjonowania rynku do czasu przyjęcia długookresowych środków strukturalnych.

2.10 Pomimo tego chwilowego postępu UE wciąż pozostaje daleka od rozwiązania problemu bardziej długookresowych nadwyżek.

2.11 Zdaniem Komisji rozwiązanie przewidujące utworzenie rezerwy zapewniającej stabilność rynku, która zaczęłaby funkcjonować od 2021 r., tzn. od etapu 4 EU ETS, pozwoliłoby uwzględnić obowiązujące przepisy. Zapewniłoby to lepsze zrównoważenie rynku, ceny emisji dwutlenku węgla byłyby ściślej skorelowane z celami ograniczenia jego emisji w średnim i długim okresie, a perspektywy byłyby stabilniejsze, zachęcając tym samym do inwestowania w technologie niskoemisyjne z korzyścią dla przedsiębiorstw, które były i nadal są zmuszone działać w warunkach wysokiej energochłonności.

⁽¹⁾ Zgodnie z przepisami dyrektywy 2006/32/WE, która dla wszystkich państw członkowskich przewiduje sporządzenie krajowych planów działań na rzecz efektywności energetycznej (PANEE), by ograniczyć zużycie i rozwinąć odnawialne źródła energii.

2.12 Rezerwa ta powinna umożliwić zarówno rozwiązanie problemu nadwyżki uprawnień do emisji, która utworzyła się w ostatnich latach, jak też poprawić odporność systemu na poważne szoki, dostosowując automatycznie liczbę uprawnień sprzedawanych na aukcji.

2.13 Utworzenie wspomnianej rezerwy, być może lepszej niż odroczenie (ang. *back-loading*) uzgodnione niedawno na mocy decyzji o sprzedaży na aukcji 900 milionów uprawnień do emisji na okres 2019–2020, jest wspierane przez wiele różnych zainteresowanych stron. Zgodnie z proponowanymi przepisami, rezerwa funkcjonowałaby wyłącznie w oparciu o określone uprzednio mechanizmy, co nie pozostawiłoby Komisji ani państwom członkowskim żadnego zakresu uznania w odniesieniu do jej stosowania.

3. Streszczenie wniosków Komisji

3.1 Komisja proponuje ustanowienie rezerwy zapewniającej stabilność rynku od początku kolejnego etapu EU ETS, rozpoczynającego się w 2021 r. Rezerwa ta, wraz z uzgodnionym niedawno odroczeniem (ang. *back-loading*) sprzedaży na aukcji 900 milionów uprawnień do emisji na okres 2019–2020, powinna:

- rozwiązać problem nadwyżki uprawnień do emisji, która utworzyła się w ostatnich latach;
- poprawić odporność systemu na poważne szoki;
- wprowadzić mechanizmy umożliwiające automatyczne dostosowanie liczby uprawnień sprzedawanych na aukcji.

3.2 Zgodnie z proponowanymi przepisami, określone uprzednio mechanizmy umożliwiające automatyczne dostosowanie liczby uprawnień sprzedawanych na aukcji nie pozostawiłyby Komisji ani państwom członkowskim żadnego zakresu uznania w odniesieniu do ich stosowania.

3.3 Propozycja dotycząca funkcjonowania systemu ETS od 2021 r. jest nierozłączną częścią nowych ram zaproponowanych przez Komisję w dziedzinie klimatu i energii do 2030 r. – na których temat EKES także sporządza opinię – obejmujących szereg aspektów, w tym zmniejszenie emisji gazów cieplarnianych o 40 % w stosunku do 1990 r., wiążące cele na poziomie UE dotyczące zwiększenia udziału energii ze źródeł odnawialnych do co najmniej 27 %, bardziej ambitna polityka w zakresie efektywności energetycznej, nowy system zarządzania oraz szereg nowych wskaźników w celu zapewnienia konkurencyjnego i bezpiecznego systemu energetycznego.

4. Uwagi ogólne

4.1 Komitet zawsze ocenia pozytywnie „działania na rzecz zwiększenia sprzedaży uprawnień do emisji w drodze licytacji. Jest to zgodne z zasadą »zanieczyszczający płaci«, pozwala wyeliminować nadzwyczajne zyski, zachęca do inwestowania w instalacje i produkty zakładające niską emisję dwutlenku węgla, zapewnia ich finansowanie i w ten sposób wspiera innowację”⁽²⁾.

4.2 EKES uważa, że zasadnicze znaczenie ma utrzymanie silnego systemu ETS jako podstawy polityki klimatycznej i energetycznej UE. Funkcjonowanie takiego systemu nie powinno wiązać się z upadkiem sektora wytwórczego i ucieczką inwestycji. Wszystko to można osiągnąć dzięki zreformowaniu systemu zarządzania rynkiem emisji jako skutecznego narzędzia obniżenia emisji w przemyśle i innych zainteresowanych sektorach, a także propagowaniu inwestycji w innowacyjne, niskoemisyjne i konkurencyjne technologie na szczeblu światowym.

4.3 Spora część obowiązujących środków ochrony przemysłu w ramach systemu EU ETS zostanie wycofana do 2021 r., a bezpłatne przydzielanie uprawnień zostanie całkowicie zniesione w 2027 r. Nowy cel dotyczący obniżenia emisji CO₂, wytyczony na 2030 r. dla sektorów objętych EU ETS, może wiązać się z dodatkowymi obciążeniami dla przemysłu UE.

4.4 Dopóki w kompleksowej umowie międzynarodowej w sprawie zmiany klimatu nie ustanowione zostaną równe warunki dla przemysłu na szczeblu światowym, EU ETS powinien zostać opracowany ponownie, by zapewnić pełną rekompensatę bezpośrednich i pośrednich kosztów redukcji emisji dwutlenku węgla wynikających z polityki UE w zakresie przeciwdziałania zmianie klimatu sektorom narażonym na światową konkurencję. Takie podejście jest zgodne z konkluzjami Rady Europejskiej z 21 marca 2014 r., która zachęca do opracowania na lata 2020–2030 środków służących zapobieganiu potencjalnej ucieczce emisji oraz promowanie długoterminowego bezpieczeństwa planowania inwestycji przemysłowych, tak by zapewnić konkurencyjność europejskich sektorów energochłonnych.

⁽²⁾ Dz.U. C 27 z 3.2. 2009, s. 66.

4.5 W swojej opinii w sprawie planu działania prowadzącego do przejścia na konkurencyjną gospodarkę niskoemisyjną do 2050 r. ⁽³⁾ Komitet zaleca, aby Komisja przedstawiła nowy wyczerpujący pakiet środków, które mają zachęcić do nowych, masowych inwestycji niezbędnych do realizacji tych nowych celów. Pakiet ten powinien uwzględniać wzmocnienie systemu handlu emisjami (ETS) jako instrumentu optymalizacji kosztowej przy decyzjach inwestycyjnych, jak również inne instrumenty, których celem jest: promowanie efektywności energetycznej we wszystkich sektorach; podnoszenie świadomości konsumentów i rozwój umiejętności wykorzystywania przez nich swojej siły nabywczej, by wybierane były dobra i usługi zgodne z zasadami gospodarki niskoemisyjnej; wspieranie inwestycji w potrzebną infrastrukturę; wspieranie szkoleń i budowanie potencjału w głównych sektorach.

4.6 Zdaniem Komitetu również strategię i polityki wspólnotowe w zakresie środowiska naturalnego, klimatu, energii i rozwoju przemysłowego powinny zostać ściślej skoordynowane ze sobą w celu uzyskania korzystnych, synergicznych efektów. Utożsamianie kosztów emisji dwutlenku węgla wyłącznie z wartością uprawnień do emisji CO₂ sprzedawanych na rynku ETS bez wzięcia pod uwagę kosztów innych instrumentów, takich jak zachęty do produkcji energii ze źródeł odnawialnych lub polityka efektywności energetycznej, może okazać się podejściem zbyt uproszczonym i niepełnym, a także prowadzić do ogólnego zniekształcenia ocen ⁽⁴⁾.

4.7 EKES zgadza się z konkluzjami z wiosennego posiedzenia Rady Europejskiej w 2014 r., dotyczącymi potrzeb przemysłu we wszystkich dziedzinach, od energii i konkurencji po handel i kształcenie, a zwłaszcza z zasadą mówiącą, że konkurencyjność przemysłu „*musi być postrzegana w kontekście spójnej europejskiej polityki energetyczno-klimatycznej, m.in. poprzez zajęcie się problemem wysokich kosztów energii, w szczególności w odniesieniu do sektorów energochłonnych*”.

4.8 System EU ETS powinien tworzyć wspólne ramy regulacyjne dla sektora energetycznego i sektorów wysoce energochłonnych, przeciwstawiając się utracie konkurencyjności za pomocą środków wspierających oraz dla ucieczki emisji, a także przyspieszyć wprowadzanie dalszych usprawnień w sektorach nieobjętych systemem ETS, które odpowiadają obecnie za ponad połowę emisji CO₂ w UE, zwłaszcza w sektorach o dużym potencjale efektywności energetycznej, takich jak budownictwo i transport.

4.9 EKES stanowczo apeluje, by reformie systemu ETS towarzyszyły skuteczne środki pobudzające ożywienie gospodarcze za pomocą inwestycji w sektory o wysokim potencjale, takie jak infrastruktura i zielona gospodarka, a także w strategiczne sektory przemysłu, w tym badania i innowacje, zwłaszcza w sektor wytwórczy i sektor małych i średnich przedsiębiorstw.

4.10 EKES stanowczo podkreśla, że system ETS może być skutecznym instrumentem rynkowym ograniczania emisji gazów cieplarnianych w sposób ekonomicznie zrównoważony, przez co jest on w stanie zapewnić większą stabilność. Jest to możliwe dzięki ograniczeniu działań o charakterze uznaniowym i wprowadzeniu elastyczności zgodnie z uprzednio określonymi zasadami, w oparciu o kryteria przejrzystości, przewidywalności i prostoty, co sprawia, że podmioty rynkowe mogą uwzględnić w swoich zachowaniach oczekiwania związane z dostosowaniem podaży.

4.11 Aby system ETS był skuteczny, należy:

- ograniczyć koszty przestawienia się;
- stworzyć przewidywalne perspektywy inwestycyjne;
- zapewnić stabilne cele w długim okresie;
- zagwarantować wykorzystanie przychodów z aukcji do wspierania ⁽⁵⁾ przedsiębiorstw w procesie przejścia do gospodarki niskoemisyjnej oraz do rozwoju i zastosowania czystych technologii.

4.12 Zadaniem systemu EU ETS w latach 2020–2030 powinno być ułatwianie ograniczenia, w sposób ekonomicznie wydajny, emisji dwutlenku węgla z instalacji i sektorów objętych systemem, zarówno poprzez inwestowanie w technologie niskoemisyjne, jak też zastosowanie energii ze źródeł odnawialnych i silne zaangażowanie na rzecz efektywności energetycznej.

⁽³⁾ Dz.U. C 376 z 22.12.2011, s. 110.

⁽⁴⁾ Dz.U. C 226 z 16.7.2014, s. 1.

⁽⁵⁾ Zob. „*Comparative Study of Different Measures Funded through the Use of Economic Environmental Instrument*” (EKES, 2012 r.).

4.13 Cena rynkowa przydziałów emisji w ramach systemu ETS musi pozostać ważnym punktem odniesienia dla inwestycji w ograniczanie emisji.

4.14 W przyszłym systemie ETS powinien zostać utrzymany dostęp do międzynarodowych transakcji kompensacyjnych, ponieważ stanowią one wiarygodne środki skutecznego ograniczania emisji z wykorzystaniem możliwości utworzenia globalnego rynku emisji dwutlenku węgla.

4.15 Należy zachować poprawiony i wzmocniony *mechanizm czystego rozwoju* (Clean Development Mechanism – CDM) oraz odpowiednio wzmocnić związki pomiędzy systemem EU ETS a nowymi systemami, które powstają w innych częściach świata.

4.16 EKES uważa, że UE musi dołożyć starań, by stworzyć prawdziwy międzynarodowy rynek emisji, rozbudowując skuteczne mechanizmy handlu uprawnieniami do emisji dostępne dla wszystkich dużych partnerów na szczeblu światowym.

4.17 Powinno się szybko opracować i udostępnić nowe mechanizmy, które byłyby w sposób dobrowolny wykorzystywane przez rządy, zgodnie z wymogami krajowymi. Mechanizmy takie powinny zostać zaprojektowane w sposób pozwalający na uniknięcie, o ile to możliwe, zakłócania konkurencji między regionami w odniesieniu do dóbr, którymi handel odbywa się na poziomie globalnym.

4.18 W rzeczywistości system handlu uprawnieniami do emisji nakłada się na inne europejskie i krajowe strategie polityczne, takie jak zachęty na rzecz odnawialnych źródeł energii lub efektywności energetycznej, prowadząc do zakłóceń na rynku i nieskuteczności. Dlatego też modyfikację tego systemu należy traktować w sposób bardziej zintegrowany z innymi przepisami odnoszącymi się do emisji gazów cieplarnianych i kosztów energii do celów przemysłowych.

4.19 Jednostronne wybory prowadzą do wyższych kosztów związanych z CO₂ (przede wszystkim kosztów energii) ponoszonych przez przedsiębiorstwa i mogą zagrozić konkurencyjności strategicznych sektorów wytwórczych, nie zapewniając przy tym rzeczywistego postępu z punktu widzenia klimatu. Wyniki niedawnych badań wskazują⁽⁶⁾, że zmniejszenie emisji zanieczyszczeń, które udało się uzyskać w UE, zostało więcej niż zrównoważone na skutek wzrostu emisji „zawartych” w produktach importowanych do EU.

4.20 Komitet uważa, że chociaż niezwykle istotne jest osiągnięcie światowego porozumienia w sprawie zmiany klimatu w 2015 r., którego sygnatariuszami byłyby główne kraje odpowiedzialne za emisje, to za pomocą programu „Horyzont 2020” i koordynacji inwestycji krajowych trzeba kontynuować innowacje technologiczne, by utrzymać konkurencyjność przemysłu wytwórczego w Europie, zachęcając do nowych i lepszych instalacji przemysłowych.

4.20.1 Osiągnięcie tego celu wymaga wytyczenia szczegółowych i skoordynowanych ram potrzebnych działań, by stworzyć konkurencyjny i zrównoważony system przemysłu na szczeblu światowym. EKES wzywa zatem Komisję, Parlament i Radę do opracowania tychże ram zgodnie z milenijnymi celami rozwoju zrównoważonego, wskazanymi w programie ONZ na okres po 2015 roku.

4.21 Komitet podkreśla, że *trzeba uwzględnić słabość ETS względem światowych sił gospodarczych. Jest jasne, że uzgodniona na szczeblu globalnym polityka klimatyczna (lub jej brak) zadecyduje o przyszłości ETS, rezultaty rozmów w 2015 r. będą miały kluczowe znaczenie, a radykalne środki zaradcze, których podjęcie wymaga ETS, nie mogą zostać wprowadzone bez bardziej jednoznacznie określonej polityki światowej.*⁽⁷⁾

4.22 EKES podkreśla, że ocena skutków do 2030 r. wskazuje, iż: *„jeśli środki pochodzące z aukcji są ponownie wykorzystywane, a ceny uprawnień do emisji dwutlenku węgla są rozszerzone na wszystkie sektory, polityki w zakresie obniżenia emisyjności mogą doprowadzić do wzrostu zatrudnienia”*⁽⁸⁾, a także, iż istotne są pozytywne skutki dla zmniejszenia emisji i jakości powietrza. Zwraca się zatem, by te czynniki podkreślono w negocjacjach międzynarodowych.

Bruksela, 4 czerwca 2014 r.

Przewodniczący
Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego
Henri MALOSSE

⁽⁶⁾ Glen P. Peters, Jan C. Minx, Christopher L. Weber e Ottmar Edenhofer (2010 r.) „Growth in Emission Transfers via International Trade from 1990 to 2008”, PNAS; A. Brinkley, S. Less, „Carbon Omissions”, *Policy Exchange*, dokument naukowy (2010 r.).

⁽⁷⁾ Dz.U. C 341 z 21.11.2013, s. 82.

⁽⁸⁾ Zob. SWD(2014) 18 final, „Streszczenie oceny skutków”, 22 stycznia 2014 r.